

Sygn. akt I C 1275/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2017 r. w G. sprawy z powództwa P. Z. przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda P. Z. kwotę 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 21 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda P. Z. kwotę 2465,54 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni z roszczenia zasądzonego w punkcie I. niniejszego wyroku kwotę 109,92 zł (sto dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 889,33 zł (osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1275/16

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 5 stycznia 2016 r. E. L. kierując pojazdem M. nr rej. (...) ze swojej winy uderzył w pojazd H. nr rej. (...), którym kierował P. Z.. W wyniku kolizji obrażeń ciała doznał P. Z., uszkodzony i wyłączony z ruchu został także jego pojazd. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu M. (...) był (...) S.A. V. (...) w W..

Okoliczność bezsporna

W wyniku zdarzenia powód doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym przykurczem i zespołem korzeniowym po stronie prawej. Powyższe obecnie manifestuje się ze strony nadgarstka prawego i ręki prawej (drętwienie palca środkowego i serdecznego). Dolegliwości bólowe okolicy szyjnej kręgosłupa są znaczne, szczególnie w godzinach porannych i wieczornych oraz ma negatywny wpływ na wykonywanie przez powoda czynności zawodowych (funkcjonariusz straży granicznej w zespole interwencji specjalnej [ze wymogiem obsługi broni palnej automatycznej] oraz dodatkowo instruktor strzelectwa), precyzja strzału jest zaburzona. Poza tym powód jest ogólnie sprawny w pozostałych czynnościach życia codziennego. Powód nosił przez 4 tygodnie kołnierz ortopedyczny (zdejmowany na noc).

Dowód: opinia biegłego W. Ż., k. 91-95

zeznania powoda, k. 85-86

Z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę pozwany dobrowolnie wypłacił powodowi kwotę 2.000 zł.

Okoliczności bezsporne

Powód korzystał z najmu pojazdu zastępczego i w tym zakresie poniósł łączny wydatek za 29 dni (3.020 zł). Pozwany zwrócił mu w tym zakresie kwotę 1.999,99 zł (tj. za 20 dni), uznając, że koszty najmu za dalsze 9 dni (podstawienie i odbiór pojazdu) są niezasadne.

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Opinia biegłego W. Ż. w połączeniu ze szczerymi, logicznymi zeznaniami powoda dostarcza odpowiednich podstaw dowodowych do ustalenia rozmiaru cierpień powoda związanych z przedmiotowym wypadkiem.

Z kolei materiał przedstawiony przez powoda nie dostarcza wystarczających podstaw do uznania, że wskazywany przez niego czasokres najmu pojazdu zastępczego (łącznie 29 dni) jest rzeczywiście w okolicznościach sprawy uzasadniony. Spór idzie o **9 dni**, o które pozwany obniżył żądanie odszkodowawcze powoda i zdaniem Sądu jest to decyzja słuszna. Powód argumentował, że nie wiedział, co zrobić z pojazdem, bo nie otrzymał odszkodowania wystarczającego na naprawę, co jednak nie jest argumentem trafny, skoro przecież pozwany miał ustawowy – 30 dniowy – termin na zaspokojenie roszczenia. Skoro więc w spornym czasie roszczenie nie było wymagalne, to nie sposób obwiniać pozwanego za brak wypłaty niewymagalnego odszkodowania za naprawę jako podstawy powództwa o zwrot wydatków na najem pojazdu zastępczego. Byłaby to wewnętrzna sprzeczność.

Również fakt przebywania powoda na zwolnieniu lekarskim nie jest okolicznością uzasadniającą przedłużenie najmu pojazdu zastępczego z tego powodu, że w tym czasie nie miał możliwości zakupu innego pojazdu (lub naprawy dotychczasowego). Skoro źle się czuł, to w ogólnie powinien kierować jakimkolwiek pojazdem, nawet zastępczym, bo w takim stanie stwarzał zagrożenie na innych uczestników ruchu. Charakterystyczne jest w tym kontekście także to, że w owym czasie powód jednocześnie jeszcze leczył się z wcześniejszego urazu (złamanie nadgarstka lewej ręki) – co więcej jechał w takim stanie samochodem w momencie spornej kolizji. Reasumując, argumentacja pozwu w omawianym zakresie jest nielogiczna, nieprzekonująca i nietrafna także z czysto prawnego punktu widzenia. Kwestia tego, kiedy były przeprowadzane oględziny pojazdu przez likwidatora pozwanego nie ma znaczenia w tej sprawie, gdyż powód i tak pojazdu przecież nie sprzedał, tylko nadal go używa (naprawił). Nie można sprowadzać do absurdu kwestii wstrzymywania wszelkich decyzji poszkodowanego co do losu pojazdu do momentu oględzin przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela, tym bardziej zresztą, że poszkodowany nie potraktował szkody jako całkowitej (jest to tylko istotne dla ubezpieczyciela jako pewne pojęcie abstrakcyjne z zakresu terminologii ubezpieczeniowej i niezbędne tylko dla czynności kalkulujących wysokość szkody w pojeździe). Trzeba więc być w tym zakresie rozsądnym i dotyczy to także sądów oceniających takie żądania. Długość najmu pojazdu zastępczego nie jest prawnie uzależniona bezwzględnie od oględzin, bo dokumentowanie uszkodzeń pojazdu może być dokonane w rozmaite sposoby, które mają odpowiedni walor dowodowy, w ostateczności nawet przy udziale notariusza, którego usługa byłaby z pewnością tańsza, niż owe sporne 9 dni najmu pojazdu zastępczego. Pozwany nie podjął więc odpowiednich obowiązków w zakresie minimalizacji szkody.

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była sporna i wynika z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Jeżeli chodzi o roszczenie o zadośćuczynienie, zgłoszone w pozwie (8.000 zł) zdaniem Sądu jest zasadne. Sąd stanął na stanowisku, że łączne zadośćuczynienie za krzywdę na poziomie 10.000 zł (przy uwzględnieniu dobrowolnej wypłaty 2.000 zł przez ubezpieczyciela) odpowiednio rekompensuje negatywne odczucia bólowe i ograniczenia w życiu codziennym powoda. Mimo, że powód nie był trwale wyłączony z normalnego życia, to jednak dolegliwości bólowe były znaczne i jednocześnie mają negatywny wpływ na jego aktywność zawodową. Z pewnością w każdym razie w okolicznościach sprawy roszczenie objęte niniejszym postępowaniem nie jest zawyżone.

Jeżeli chodzi o kwestię roszczenia w zakresie zwrotu wydatku na najem pojazdu zastępczego – jak wspomniano w ocenie materiału dowodowego – pozostaje ono nieudowodnione i obarczone wieloma wątpliwościami rzutującymi negatywnie na jego uprawdopodobnienie.

Z tych przyczyn powództwo uwzględniono jedynie w odniesieniu do zadośćuczynienia, o czym orzeczono na mocy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] i art. 481 § 1 i § 2 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono na mocy art. 6 k.c. w zw. z art. 415 k.c. a contrario (punkt II. sentencji).

Koszty

O kosztach orzeczono jak w **punkcie III.** sentencji na mocy art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielanie). Powód wygrał proces w 89%, pozwany – w 11%. Koszty powoda to: opłata sądowa od pozwu (452 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (2.400 zł, § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu pierwotnym), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), zaliczka (200 zł). 89% z sumy tych kosztów to: 2731,41 zł. Koszty pozwanego to: (2.400 zł, § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu pierwotnym), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). 11% z sumy tych kosztów to: 265,87 zł. Różnica na korzyść powoda (2465,54 zł) została zasądzona w punkcie III.

O nieuiszczonych kosztach sądowych rozstrzygnięto w **punktach IV. i V.** sentencji na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – zgodnie z proporcją, w jakiej strony przegrały proces. Nieuiszczone koszty sądowe stanowiły niezaliczowaną część wynagrodzenia biegłego (łącznie 999,25 zł).